

Bayer Zsolt: Markó Béla verset írt

2024 június 08. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

A történelmi magyar hősöknek semmi közük nincsen az orosz–ukrán háborúhoz!

arkó Béla beleillik a Transtelexbe. Éppen oda való. Így és ezért jelentette meg ott legújabb „versét”. Ebben a sívó, ócska szövegpépben azt akarja üzeni a költő, hogy aki az orosz–ukrán háborúban az azonnali t?zszünet, a béke

és a tárgyalásos rendezés pártján áll, az megtagadja a magyar történelem minden nagyszerű, hős pillanatát.

Vagyis egy Markó Béla vádolja meg hazá- és nemzetárulással a normálisokat, a valakiket.

Markó példái között elkel helyet foglalnak el az 1848–49-es forradalom és szabadságharc pillanatai és hősei, kezdve a Nyerges-tetői csatával – 1849. augusztus 1-jén a Tuzson János vezette körülbelül ezer katonából álló székely honvédsereg vette fel a harcot a hatalmas túlerőben lévő osztrák–orosz sereggel, azóta is úgy emlegetik a Nyerges-tetői csatát, mint a „székely Thermopüla” –, majd felemlégeti a „letagadandó” aradi vértanúkat; ezt követően beszúrja „versébe” a marosvásárhelyi fekete márciust, a leitatott és feltüzelt román surmók magyarelles pogromját, amelynek során majdnem agyonverték Sütő Andrást; ezt követi Zrínyi és a szigeti veszedelem, majd Dobóék hőstette az egri vár védelmében, hogy aztán eljussunk egészen a Pál utcai fiúkig. Hogy értsd:

aki ma békét szorgalmaz háború helyett, aki nem támogatja bárhogyan és mindenhogyan az ukránokat, az mindezt, vagyis a felsorolt magyar hősöket és hőstetteket megtagadja.

Ezt foglalta „versébe” Markó Béla.

Akkor nézzük, sorjában.

1848–49 történelmünk egyik legfényesebb fejezete, a szabadságharc hősiessége és csodája, Petőfi utolsó éjszakája a székelykeresztúri Gyárfás-kúriában s onnan utolsó útja Fehéregyházára – s ami ennél sokkal fontosabb: a legendák világába. S persze az aradi tizenhárom, a tábornokok utolsó éjszakán írt levelei, például Lázár Vilmos levele feleségéhez, Reviczky Máriához:

(...) Én érted és nyugodalmodért fogok az Istenhez imádkozni. – Te, édesem, mindenem hasonlóképpen értem imádkozz... Isten Veled! Isten veletek! Szeretném beléd lehelleni utolsó sóhajtasom – de az úgyis meg fog történni. Én mártír vagyok, és ártatlanul halok meg. Az Isten, aki még sohasem hagyott el, most sem fog elhagyni – én pedig szellemképp körül foglak lebegni mindenha! Légy nyugodt, és élj boldogul – örök szerelmemben. – Ott fenn ismét látjuk egymást, ha van egy jobblét. – Képzetelemben dobogó szívemhez szorítlak, csókollak – és maradok síromiglan hő, szerető Vilmosod.

Vagy emlékezzünk Vécsey Károlyra, akit utolsóinak hagytak a svarcgelbek, aki végignézte társai halálát, s mikor elvonult a bitók elé, melyeken tábornoktársai kiszenvedett testei lógtak, megállt az elé meggyilkolt Damjanich János elé, szalutált, megcsókolta tábornoktársa élettelen kezét, majd bátran állt saját akasztófája alá.

Ék ilyen férfiak voltak.

És a hazájukat védték, hazájukért, szabadságukért éltek s haltak meg. A hazáért, ami a mai, beteg és hanyatló és semmilyen és minden identitását veszített, nyomorult Európában már nem jelent semmit sem.

S ezért a hazáért vállalta a halált Zrínyi is, társaival együtt, ezért a hazáért s a hitért, a kereszténységért, a muszlim horda ellen. S ezért a hazáért küzdött Dobó István, igen, Mecsseyvel és Bornemisszával együtt, s a hős egri hő és asszonyok, mindannyian. Ugyanazon muszlim horda ellen.

A fiúk a Pál utcából meg a grundért harcoltak, a grundért harcolt a kis Nemecek, a grundért, ami olyan közel volt József Attila szülőhelyéhez. Bár vannak egészen hülyék manapság, akik szerint József Attila Szegeden született. S hogy a Pál utcai fiúk hogy jön az orosz–ukrán háborúhoz, azt csak Markó Béla tudhatja, mert az ő sötét agyában született meg ez az ostoba és minden ízében hazug párhuzam. Ahogy velejéig hazug az összes többi párhuzam is.

S persze már hallom: de hát az ukránok is a hazájukat, a szabadságukat védik, azért harcolnak! Ez igaz. Csak hát, akad itt néhány „apróság”.

Az „apróságokat” kezdjük a Majdan „forradalmával”, amely nem volt egyéb, mint egy undorító amerikai titkosszolgálati akció, ezredszer is mondom, hogy soha, senki ne felejtse el, Victoria Nuland, a deep state egyik legaljasabb, legbecstelenebb figurája mondta ki erről a lényeget: „Mi erre a forradalomra ötmilliárd dollárt áldoztunk, csak nem képzelték, hogy most veszni hagyjuk!”

Nem, nem képzeljük. Látjuk, hogy nem hagyjátok. S látjuk, láttuk mindazt, ami ezután következett.

Láttuk az ukránok által Kelet-Ukrajnában legyilkolt közel húszezer orosz, láttuk az ügyessai szakszervezetek házába bemenekült oroszokat, akikre a cs?cselék rágyújtotta a házat, s az ablakon kiugrázókat agyonverték – aki még nem látta, nézze meg Nyikita Mihalkov dokumentumfilmjét.

Láttuk, látjuk, az Azov-gárdistákat, megannyi t?r?lmetszett, mocskos nácit, láttuk, látjuk a Szytepan Bandera-kultuszt.

Láttuk, látjuk az ukrainai kisebbségek elleni hadjáratot, amelynek a kárpátaljai magyarok is áldozatul estek, láttuk, látjuk a nyelvtörvényt, az anyanyelvi oktatást ellehetetlenít? sovén, állati dühöt, látjuk az iszonytató kényszerosorozásokat, látjuk, hogy az egykor 52 milliós Ukrajna mára úgy 25 milliósra zsugorodott, mert elmenekült, aki csak tehetett.

Láttuk és hallottuk Soros, a sátánista nem ember ködbe vesz? nyilatkozatát arról, hogy Oroszországot a nyugati technikával és a közép-európai „emberanyag” véráldozatával kell majd legy?zni, mert a nyugatiak nem viselnék el a háborúból hullászában hazaszállított katonáik látványát.

Láttuk, hallottuk, megértettük.

Megértettük, hogy ez az iszonyat leginkább az önimádatba ájult Nyugat proxyháborúja Oroszország ellen, amelyben szerencsétlen ukrán fiúk halnak meg, s akiknek túlélési ideje odakint a fronton három-négy óra. Mi köze ehhez az egészhez Zrínyinek, Dobónak, az aradi honvédtábornokoknak? Semmi. Elmennének ?k Dombaszba meghalni most? Nem mennének el. Nemecekét pedig hagyjuk, mert ?, szegény, csak egy hatásvadász hülye miatt került bele ebbe az egészbe, egy hatásvadász hülye miatt, aki politikusi regnálása alatt amúgy készséggel elárulta a sajátjait, aki a hamis és undorító transzszilvanizmuson át jutott el a hamis és undorító „európaiságig”. Ott is a helye.

Ezzel a „versikéjével” végképp kikötött a Nyugat partjain. Ahol ma már nincsen semmi sem, csak üresség, identitásnélküliség, pillanatba zártág, lózungok és hazugságok, pogány hedonizmus, muszlim hordák meg szivárványos zászlók erdeje. Meg a Markó Béla „verse”.

S bár ez rettenetes, de legalább segít az eligazodásban. Vagyis, hogy hová nem szabad nekünk tartoznunk, s mit kell elkerülnünk minden er?nkkel.

Bayer Zsolt - www.magyar nemzet.hu

Ajánló

